

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 383/06
19.09.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Vesne Popović, Jasminke Stanojević, Mirjane Grubić i Milomira Nikolića, članova veća, u radnom sporu tužioca AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog Saobraćajnog preduzeća "BB", čiji je punomoćnik BV advokat, radi poništaja odluke i naknadi izgubljene zarade, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.I br.3546/05 od 11.11.2005. godine, u sednici održanoj na dan 19.9.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.I br.3546/05 od 11.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.I br.3546/05 od 11.11.2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tuženog i potvrđena presuda Opštinskog suda u Lazarevcu P.1.br.13/04 od 29.9.2005. godine kojom je stavom prvim izreke, poništeno rešenje tuženog i obavezan tuženi da tužioca vrati na posao vozača autobusa u roku od 8 dana od dana prijema presude, a stavom drugim obavezan tuženi da na ime naknade za uplaćene doprinose nadležnom Fondu PIO za period od 16.4. do 30.9.2003. godine isplati 10.477,95 dinara sa kamatom od 2.3.2003. godine do isplate i da nadležnom Fondu PIO uplati doprinose koliko budu iznosili u postupku pred Fondom za period od 1.10.2003. godine do momenta vraćanja na rad, i kojom je stavom trećim, obavezan tuženi da na ime izgubljene zarade za period od 15.4.2003. godine do 31.1.2005. godine isplati 342.163,00 dinara sa zakonskom kamatom po pojedinačnim iznosima bliže određenim ovim stavom presude, i stavom četvrtim izreke, obavezan tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka.

Protiv pravosnažne presude donete u drugom stepenu blagovremeno je izjavio reviziju tuženi pobijajući je zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pravilnost pobijane presude na osnovu čl. 399. ZPP, ("Službeni glasnik RS", br. 125/2004), Vrhovni sud je našao da revizija tuženog nije osnovana.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, rešenjem direktora tuženog od 15.4.2003. godine, tužiocu je otkazan ugovor o radu i prestao mu je radni odnos danom donošenja rešenja iz razloga što je po krivičnoj prijavi OUP VV i započetom krivičnom postupku pred nadležnim sudom za delo krađe iz autobusa vlasništvo tuženog istakao gorivo zajedno sa svojom suprugom i da su se stekli uslovi predviđeni čl. 101. tač. 5. Zakona o radu i čl. 106. st. 2. tač. 7. Pojedinačnog kolektivnog ugovora tuženog. Pre donošenja rešenja o otkazu ugovora o radu tužilac je upozoren 6.2.2002. godine o postojanju povrede radne obaveze koja predstavlja otkazni razlog na koje je tužilac 9.2.2002. godine dao izjavu tvrdeći da nije istakao gorivo iz autobusa tuženog da bi pribavio protivpravnu imovinsku korist, već zbog toga što je gorivo curelo na putu. Pravosnažnom presudom Opštinskog suda u Lajkovcu K.br. 18/03 do 10.5.2004. godine tužilac je oslobođen optužbe da je dana 23.1.2002. godine oduzeo tuđe pokretne stvari u nameri da njihovim prisvajanjem pribavi sebi protivpravnu imovinsku korist.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je i po oceni Vrhovnog suda primenjeno materijalno pravo kada je usvojen tužbeni zahtev a za odluke dati jasni i pravilni razlozi koje u svemu kao osnovane prihvata i ovaj sud.

Odredbom čl. 101. st. 1. tač. 5. Zakona o radu, na kojoj odredbi je zasnovano rešenje o otkazu ugovora o radu je propisano da poslodavac zaposlenom može otkazati ugovor o radu ako za to postoji opravdan razlog koji se odnosi na radnu sposobnost zaposlenog, njegovo ponašanje i potrebe poslodavca i u slučaju ako zaposleni učini krivično delo na radu ili u vezi sa radom. Kada je reč o učinjenom krivičnom delu, prema principu zakonitosti i prezumpcije nevinosti postojanje krivičnog dela i krivične odgovornosti učinioca, utvrđuje se pravosnažnom presudom krivičnog suda kojom se optuženi oglašava krivim. Odredbe Zakonika o krivičnom postupku primenjuju se na sva krivičnog dela bez obzira u kom je zakonu krivično delo propisano. Zbog toga poslodavac u postupku davanja otkaza iz ovog otkaznog razloga, a i sud u parnici radi ocene zakonitosti otkaza nisu ovlašćeni da sami reše da li su radnjama zaposlenog ostvareni elementi krivičnog dela. Postojanje krivičnog dela u takvom slučaju (učinjeno na radu ili u vezi sa radom) nema prirodu prejudicijelnog pitanja koje rešava sud u parničnom postupku po tužbi za poništaj otkaza ugovora o radu iz ovog razloga. Da bi ovaj otkazni razlog mogao biti upotrebljen relevantna je činjenica da je zaposleni učinio krivično delo na radu ili u vezi sa radom i da je o tome doneta pravosnažna osuđujuća presuda krivičnog suda. Samo ona znači da je otkazni razlog nastao i tek tada poslodavac može da ga upotrebi. U konkretnom slučaju nije postojala pravosnažna osuđujuća krivična presuda koja je utvrdila postojanje krivičnog dela na radu ili u vezi sa radom, zbog čega

kao uslov za otkaz ugovora o radu tužiocu zbog učinjenog krivičnog dela na radu ili u vezi sa radom, zbog čega se i po oceni ovoga suda nije ostvario ovaj otkazni razlog. Naprotiv, pravosnažnom presudom krivičnog suda tužilac je oslobođen optužbe da je izvršio navedeno krivično delo.

Neosnovani su revizijski navodi o tome da je pokretanjem krivičnog postupka počeo da teče rok zastarelosti i da on nije istekao do donošenja rešenja o otkazu ugovora o radu. Ovo, zbog toga što je odredbom čl. 104. st. 1. Zakona o radu propisano da se otkaz zbog povrede radne obaveze utvrđene ugovorom o radu koja je učinjena krivicom zaposlenog može dati u roku od 3 meseca od dana saznanja za činjenice koje su osnov za davanje otkaza, odnosno u roku od 6 meseci od dana nastupanja činjenice koje su osnov za davanje otkaza. Imajući u vidu da je tužilac od strane tuženog upozoren pismenim upozorenjem dana 6.2.2002. godine o postojanju povrede radne obaveze koja predstavlja otkazni razlog na koje upozorenje tužilac je dao pismenu izjavu 9.2.2002. godine, i da mu je ugovor o radu otkazan rešenjem od 15.4.2003. godine zbog povrede radne obaveze koju je učinio 23.1.2002. godine proizilazi da je protekao rok zastarelosti propisan čl. 104. st. 1. Zakona o radu, zbog čega je pravilno i po oceni Vrhovnog suda poništeno rešenje o otkazu ugovora o radu tužiocu. Pravilna je i odluka o obavezivanju tuženog da tužiocu naknadi uplaćene doprinose nadležnom Fondu PIO i da mu isplati izgubljenu zaradu za period od 15.4.2003. godine do 31.1.2005. godine jer je u postupku utvrđeno da tužilac u ovom periodu nije ostvarivao prihode i da se u više navrata javljao na konkurse radi zasnivanja radnog odnosa zbog čega je saglasno čl. 108. Zakona o radu tuženi pravilno obavezan da isplati tužiocu naknadu štete u visini izgubljene zarade i ostalih primanja koja mu pripadaju po zakonu, opštem aktu i ugovoru o radu, kao i da mu uplati obavezne doprinose za socijalno osiguranje.

Kako se ostalim revizijskim navodima ne dovodi u sumnju pravilnost pobijane presude, Vrhovni sud je odbio kao neosnovanu reviziju tuženog i odlučio kao u izreci primenom čl. 405. ZPP.

Predsednik veća-sudija,

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd